

Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar

Onder Hoofredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag

ONZE MEISJESWERELD

Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)

Abonnementsprijs per jaar
van 52 nummers f 5.50

Uitgave van N. J. BOON,
AMSTERDAM

TACT

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

DE klasse zou haar jarige juffrouw een cadeau geven. En het uitvoerende comité, drie der oudste meisjes, ging tusschen de banken door om de namen op te schrijven van degenen, die mede zouden doen.

„Doe jij mee?” „Natuurlijk.” „En jij?” „Dat spreekt van zelf.” „En jij?” „Schrijf op maar.”

Zoo ging 't voort, en 't rijtje namen groeide gestadig aan.

Op de voorste bank zat een meisje, met 't hoofd op de hand geleund; ze keek stil voor zich, alsof de zaak, nu in de klas behandeld, haar niet aanging. Doch men klopte haar op den schouder. „Anna, doe jij mee?” „Nee,” zei ze, zonder van houding te veranderen.

„Hè, wat 's dat? Waarom niet?” Algemeene verbazing. Anna was een van de besten uit de klasse, haar verhouding tot de onderwijzeres was volmaakt — waarom zou ze niet meedoen aan 't cadeau?

„Ik doe niet mee,” was al, wat ze antwoordde op het koor van verbaasde stemmen.

Haar wangen gloeiden, haar oogen glinsterden, alsof ze zou gaan schreien.

De meisjes lieten haar eindelijk met rust, omdat ze verder niets uit haar konden krijgen — niet, omdat Anna's wangen gloeiden, niet, omdat Anna zou gaan schreien, niet omdat

ze, met een beetje liefdevol nadenken, hadden kunnen begrijpen, waarom Anna niet meedeed. Hadden ze dan nooit gezien, dat Anna's kleeven steeds dezelfde waren, tien keer versted en vermaakt? Hadden ze dan nooit opgemerkt, hoe Anna, in het lokaal, haar meegebrachte boterhammen opat, met een glas water, terwijl ze allen naar het naastbijgelegen melksalon gingen, en chocolade met room bestelden en broodjes met kaas, omdat een meegebrachte boterham niet zoo smakelijk was?

Toen de meisjes Anna met rust hadden gelaten, begon ze bitter te schreien. Ach, ze had ook zoo graag meegedaan!

En toen leed ze pijn, erger dan dat ze haar gestompt of geslagen hadden, en 't was de schuld der meisjes.

Er was eens een jong meisje, dat de verpleging van een ongelukkigen jongen op zich had genomen. Ze bleef vroolijk onder zijn sombere buien; ze steunde zijn wankelende schreden met geduld; ze liet nooit merken dat 't langzaam loopen of 't lang stilzitten haar verveelde. Als, door 't Bosch, veelvuldig hoefgetrappel klonk en allen, die bij haar waren, wegstoven met den kreet: „de Koningin, de Koningin!” dan popelde haar hart om mee te rennen en haar jonge Koningin te zien, te paard of in een rijtuig door het Bosch gaande. — Maar dan bleef ze stil en kalm naast hem, als kon 't haar niet schelen en als hij haar drong, te gaan, bleef ze toch, want ze wilde hem 't ontzettende

leed besparen, van daar alleen en steunzoekend achter te blijven, terwijl de gansche jonge schaar zoo vlugvoetig voor hem uitsnelde.

Toen nam eens een klein meisje, blijde een zoo grooten jongen te kunnen plagen, zijn krukstok weg en holde er ver mee heen. 't Verpleegstertje ging haar met bedaarde stappen na en riep: „Kom hier, Marietje!” Maar ze was al ver buiten 't gehoor van haar patiënt, toen Marietje zich vangen liet en den stok teruggaf. Toen sloeg ze haar arm om Marietje heen en wees haar op de zwijgende gestalte, die ginder tegen een boom leunde, met saamgeknepen lippen en sombere oogen. En ze zei: „Kijk, Marietje, nu denkt hij op 't oogenblik aan niets anders, dan dat hij niet weg kan gaan, als wij hem niet helpen. Nu weet hij héél, héél goed, dat hij een ongelukkige, arme stumper is, die alles mist, wat ons leven zoo prettig maakt — en dat is jouw schuld, Marietje. Zorg er voor, dat je hem niet weer verdriet doet.”

Wat ze daar Marietje leeren wilde, was tact hebben, zorgen, dat niemand behoeft te lijden, omdat *wij* onnadenkend, onvoorzichtig zijn.

O, gij kleine, pralende Nettie! Waarom moest ge nu juist hoog en breed uw vreugde over uw geslaagd-zijn uitmeten, terwijl Marienne er bij was?

Waarom moest ge me juist *toen* vertellen, dat uw moeder zoo blij was, omdat ge nog zoo jong zijt en reeds geslaagd — terwijl Marienne „oud” is en al zoo vaak gezakt? En ik zag u toch waarschuwend aan, maar ge begreep niets in uw dolle uitgelatenheid — toch kon ik niet duidelijker zijn, om Marienne niet dubbel te kwetsen.

En gij, babbelen vijftal, waarom moest ge over de genoegens praten, die u in de zoo echt huiselijke Kerstvacantie wachten, terwijl er ééne onder u was, die den zwarten doek, het strooien kapje, de zeemleeren handschoenen droeg der weesmeisjes?

Waart ge waarlijk doof voor haar wel-sprekend zwijgen, blind voor den trek op haar gelaat?

Weest tactvol! Leert lezen in een opkomend blosje, ontcijfert het schrift van verdonkerende oogen, van samentrekkende wenkbrauwen, dan zult ge het leed, dat de menschen elkaar altijd door aandoen, niet vermeerderen dan zal er niemand lijden door *Uw* schuld.

LAKVLEKKEN.

Het kan gebeuren, het gebeurt vaak, het zal ook nog wel dikwijls gebeuren, dat er lak valt op plaatsen of voorwerpen, waar het heelemaal niet hoort.

Om die lakvlekken te verwijderen (hetgeen niet altijd gebeurt), wrijft men ze in met wijngeest, waarna men het week geworden lak er met een mesje afneemt en de nage-laten plekken met spiritus afwrijft.

Weekkalender 1904.

Zondag, 20 Maart.

Men behoeft slechts bang te wezen,
Als men voorneemt kwaad te doen.

HIERONYMUS VAN ALPHEN.

Maandag, 21 Maart.

Qu'on essaie une fois de rendre le bien pour le mal et on ne voudrait plus d'autre vengeance.

A. DRUFESNES.

Dinsdag, 22 Maart.

Look out for the bright, for the brightest side of things, and keep thy face constantly turned to it.

BERTHAM.

Woensdag, 23 Maart.

Glück hat, auf die Dauer, nur die Tüchtige.

GRAF MOLTKE.

Donderdag, 24 Maart.

Men moet het beste hopen, het slechtste verwachten en alles nemen, zooals het valt.

BARON BENTINK.

Vrijdag, 25 Maart.

O, qu'il est doux, d'avoir un foyer domestique, où l'on s'assied en paix avec ceux qu'on chérit.

DURAND.

Zaterdag, 26 Maart.

Fortune is the friend of a strong will.

MARIA S. CUMMINS.